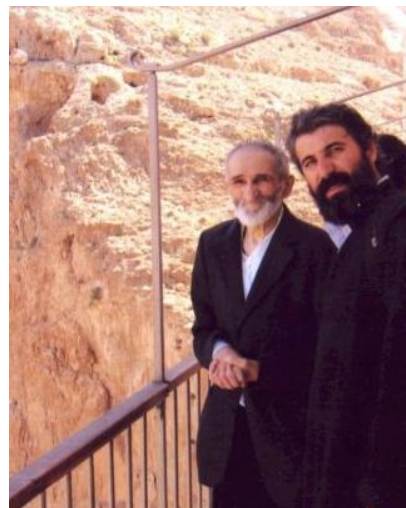

CUVIOSUL GHERONTIE CEL NEBUN PENTRU HRISTOS (04.11.1934 – †13.10.2018)

Înaltpreasfințitul Bartolomeu Anania, în lucrarea „Cerurile Oltului”, plasează nebunia pentru Hristos între limitele a doi termeni: preluare și preumblare. Preluare înseamnă a lua ceva și a duce mai departe, doar într-un sens al axei, ca o ștafetă, iar preumblare are semnificația de înaintare în timp prin întoarcere în timp, precum pendulul, printr-o mișcare aparent fără sens, fără noimă. Nebunia pentru Hristos poate fi deci considerată o preluare explicită a ștafetei într-o linie a sfințeniei, de la o generație la alta, și purtarea deplină a acesteia prin lume într-o formă greu de înțeles și de prins în cuvinte, „*pentru că cele nebune ale lui Dumnezeu sunt mai înțelepte decât ale oamenilor*”. Încercarea de a cuprinde în câteva pagini biografia celui pe care aproape toți l-am numit „Cuviosul Gherontie”, un nebun pentru Hristos, care s-a angajat total, cu întreaga ființă slujirii lui Dumnezeu și semenilor, impune respectarea liniilor de discreție pe care el însuși le-a trasat în raport cu etape sau momente definitorii ale vieții sale, mărturisirii credinței sau suferințelor pentru Adevăr.

Cuviosul Gherontie
pe Muntele Carantania, cu
părintele David, *foto*

Despre viața lui vorbea foarte puțin, cel mai adesea la insistențele noastre. Atunci când totuși accepta să ne vorbească despre sine, punea drumul vieții sale în seama iubirii și Providenței Divine și era recunoscător lui Dumnezeu pentru ajutorul pe care l-a primit și l-a simțit permanent. Nu uita să mulțumească „Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, Preasfin-tei Treimi”, pentru că l-a ținut în viață „până la bătrânețe” și pentru că i-a dat sănătate, pentru că „sănătatea-i bogătate!”, cum zicea el mereu.

Cuviosul Gherontie a văzut lumina zilei la 4 noiembrie 1934 și vorbea cu drag de faptul că s-a născut în Țara Făgărașului, aproape în mijlocul țării, în satul Viscri, comuna Bunești, nu departe de orașul Rupea, acum în județul Brașov. La botez a primit numele George, dar în familie i se spunea „Gheorghe sau Gheorghită”. Cuviosul a făcut doar patru clase, dar le-a făcut bine! Din frânturile de viață pe care le scotea la lumină, când și când, am mai aflat că nu o dată abandona treburile gospodărești sau pe cele agricole pentru a se dedica rugăciunii sau pentru a pleca pentru un timp la mănăstire. Mărturiile rudelor sale vorbesc despre faptul că la vârsta de 16-17 ani avea deja puterea duhovnicească de a ține post aspru până seara, chiar dacă mergea toată ziua la sapă. Despre perioada de dinainte de plecarea în armată, Cuviosul ne-a spus că îl vizita la Episcopia Buzăului pe unchiul său, protosinghelul Modest. A avut poarta deschisă și la Mănăstirea Ciolanu.

În această perioadă a avut experiențe duhovnicești care l-au marcat și l-au întărit în credința existenței lumii spirituale. Mereu ne amintea de faptul că vrăjmașul diavol a încercat să-l sperie și să-l îndepărteze de pe calea credinței. Una dintre cele mai dificile perioade din viața Cuviosului Gherontie a fost cea care a urmat apariției Decretului nr. 410 din 28 octombrie 1959. Călugării care refuzau să părăsească mănăstirea, deși erau excluși din monahism în baza respectivei legi, au fost arestați, condamnați sau trimiși în domiciliu obligatoriu. În acel context, Cuviosul a fost dus la închisoare. Știm că acolo și-a luat nebunia pentru Hristos, după unul dintre momentele în care i s-a arătat Maica Domnului, care i-a spus să-și ia această cruce, pe care o să-l și ajute să o poarte. Ulterior a ajuns la psihiatrie, de unde a fost eliberat. Un moment foarte dificil, care putea să-i fie fatal, a fost cel în care i-a strigat lui Nicolae Ceaușescu faptul că, dacă nu va crede în Dumnezeu, va fi împușcat de cei din jurul lui. Despre acest moment al vieții sale a oferit cele mai puține detalii, tot ceea ce ținea să spună era faptul că și-a făcut datoria, iar conducătorul de atunci al României nu va putea spune că n-a știut. O altă serie de suferințe au fost cele trăite de Cuviosul în urma internării sale forțate în spitalele de psihiatrie. Credința sa puternică, mărturisirea publică a credinței, însoțită de descrierea unor experiențe mistice personale au îngrijorat familia, care nu-l